

חֵן מְכַרֵּךְ בְּשִׁיר

לזכרו של ידיד נפשי, נקי וצדיק, הגאון ר' דוד זצ"ל

שתי תחושות ליוו אותי ללא מנוחה מאז נסתם הגולל. תחושת החיסרון; ותחושה נוספת, תחושת קושי. הקושי לנסות ולעמוד על עומק הנקודה, מי זה, או אולי מה זה ר' דוד ברונר? איפה נמצאת הנקודה השורשית ממנה שפעה כל האישיות המפעימה הזאת?

רשימת התכונות שהעברתי בראש היתה שרשרת ארוכה של חוליות. אבל מהו הסוגר של השרשרת? חשבתי על הרוגע, על השלום. על החן הנסוך, על החיוך הכמעט נצחי, על העיניים המאירות עם חרושת הקמטים שלידין ותחושת הבטחון שקרנה מהן.

חשבתי על העוצמה הפנימית, על יכולת להקשיב לאין סוף מבקשים, ולחלק להם מאותה עוצמה. על אהבת-חסד ואהבת-חינם שנשפכה לתוך כלים ריקים וצמאים.

על יראת שמים טהורה, תמימה-משהו, אמונה וביטחון חדורים, ללא הנחות, בכל מצב ממצבי החיים. השלמה ושלמות עם כל מהלך בזמן, אף פעם ללא כעס, בלי טרוניות או ניסיון עיקש לשנות את המציאות.

נזכרתי בנפש נקיה וחפה ממידות שאינם הוגנות; אין קנאה, אין כבוד, אין תחרות. היפך הדברים. ונזכרתי בנפש זכה ונקיה שתספר עד כמה היא לא שונה, ומתמודדת עם קנאה כבוד ותחרות.

ייגיתי את מוחי בחתירה אחר הצד השווה, מהיכן הדברים מגיעים? עד שעלו בי מספר שורות, אותם אמרנו כולנו רק לפני מספר ימים.

'למען חין מכרכר בשיר, המלמד תורה בכל כלי שיר.'
הנאמרות על דוד המלך.

דוד המלך, המפזז ומכרכר בשמחה – למען חין (לשון חיוך – שמחה) המכרכר בשיר, שלימד תורה בכל כלי שיר.

עם אותו חיוך ואותה שמחה בה דוד מפזז ומכרכר לפני ארון ברית ה', הוא גם מלמד תורה את עם ישראל, ובכל כלי שיר.

יש לימוד תורה שהוא ללמד את עצם הדברים, את ידיעתם, עומקם וסודם. אלו הדברים עצמם היוצאים ממוחו של המלמד ונקלטים אצל תלמידיו.

דוד המלך לימד תורה גם עם כלי שיר, את המכרכר בשיר' שלו. תורה הנלמדת בשיר נובעת מתוך השלמות והשמחה של דוד עצמו. שירת דוד, שלמות השמחה של דוד, עצם חייו, נהוותה לעצם המלמד תורה שלו.

כך נתפסת תורתו של דוד המלך, בשיר. התורה שהעביר ר' דוד אינה מסירת דברים. לא העברת ידיעות, ולא העתקת שמועות.

ר' דוד לימד את עצם חייו. ר' דוד מפזז ומכרכר, ר' דוד חֵן, ור' דוד מלמד אותה לאחרים. תחוה את עצמך.

תכיר את עצמך. תחיה את עצמך. את מה שאתה. תתחיל לשיר.

אבל הבקשה הזאת מגיעה רק משום שר' דוד בעצמו שר, רק משום שהוא עצמו עכשיו מכרכר בשיר, כי הוא עכשיו חי, וחווה, ושמח, ומחייך.

אין מחיצה ואין גבול בין המלמד לתלמידים. המלמד שר – עם כל תכונותיו, עם רגעים קשים, עם רגעי התמודדות, ועם רגעים של רוגע ושלום – והשיר הזה מושר בכל כלי השיר. זה וזה, שיש בהם רוח חיים.

ובא זה ולימד על זה.

* * *

דודי יקירי, אלופי ומיודעי, הרבה תורה לימדת, הרבה תורה למדתי ממך. שפתיך מדובבות, כל מציאותך מדובבת, נפחת ברבים חיים, מדילך. וחייך ימשיכו לשורר, וללמד תורה עם כלי השיר. מזמור לדוד.